

Parlament de l'estudiant Iris Parra

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2019**

Barcelona, 6 de juliol del 2019



**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Companyes, malgrat la crisi del sistema universitari, avui és un dia de celebració i orgull. Un dia en què diem adéu a una etapa de les nostres vides, i ens obrim a nous reptes. Al llarg d'aquest camí ens hem creuat amb molta gent a qui avui volem recordar. En primer lloc, gràcies al professorat, sobretot a aquelles que viuen la seva assignatura i fan que vibris amb elles; les que es prenen temps per no només avaluar sinó dialogar; les que aprenen amb nosaltres, sense grans distàncies. Vull i volem reconèixer especialment la tasca de les professores associades i doctorands (les que hi són i les que han marxat) que, tot i les seves condicions precàries, ens han transmès passió pel seu àmbit d'estudi.

La vida universitària no només es fa a les aules; gràcies a totes les que ens heu fet més fàcil el pas per la Pompeu: a la gent de la secretaria i al PAS, que ens heu salvat d'unes quantes; a reprografia, que vau patir la nostra allau el dia d'entrega del treball de fi de grau (TFG); als membres de la biblioteca i de neteja i, també, a les estimades companyes de la cafeteria, que ens heu alimentat i ens heu fet riure a base de cafès i converses. Totes heu compartit amb nosaltres quatre anys d'esforç, riures, alegries i, també, en certs moments, de frustració i cansament.

Vam decidir entrar en el sistema universitari perseguint una inquietud vital. El que ens ha portat aquí és el plaer d'aprendre, i aquest camí es pot fer de moltes maneres; nosaltres hem triat aquesta. Aprendre a ser humanistes és una tasca de per vida, i cadascuna trobarà els seus amors particulars cap a on enfocar-se; però el que sí que hem après és a ser una mica més humanes, millors persones. Algú ens va dir un cop que érem gent amb grans forats negres però amb una capacitat increïble d'establir relacions entre idees i temes (Pérez-Borbujo, 2018); que érem expertes en transversalitat, oi senyor degà? I de posicions transversals sí que n'hem adoptat: a la gespa del 13, al pati de Jaume I, etc. El que vull dir és que a Humanitats hem après, principalment, un mètode que es pot aplicar a tot arreu. Si vam acabar aquí, és perquè som gent amb grans somnis, però també grans dubtes: som inconformistes. Llançar-se a fer una carrera com aquesta requereix valentia, la voluntat de no quedar-se amb una sola manera d'entendre el món; sinó veure'l des de moltes perspectives, buscar noves vies d'expressió, tenir idea de conjunt. Bé, per això i per fer *memes* d'art en plena crisi preexàmens i que t'arrenquin un somriure.

Cal agrair, a més, la feina constant de les delegades, de la junta i del consell, i a les companyes que aquests dies estan defensant el valor dels seus TFG. Per lluitar incansablement, per mantenir-nos sempre actives i proposar noves formes de millorar una carrera que, de per si, és necessària i que cal cuidar dins d'un sistema que no sigui elitista ni exclusiu. A la Facultat d'Humanitats, que és com la resistència, que viu com a *rara avis* de la Pompeu, i a tot el professorat que ha cregut en aquest projecte interdisciplinari i hi ha apostat, perquè sense elles tampoc seríem aquí. Gràcies per un espai que permet ser qüestionat. Sabem que hem sigut i seguim sent crítiques perquè és el que ens pertoca, però també estem agraïdes d'estudiar aquesta carrera i de la confiança que ens heu donat.

La vida dóna moltes voltes, el que des de primer coneixem com a *bamboleio* de Jacobson, i del futur..., del futur en parlem un altre dia. Avui estem de celebració i això és present pur. Celebrem que hem sobreviscut a quatre anys de ritme maratonianà trimestral, tan propi de la Pompeu, i no només això, sinó que ho hem fet "Amb Il·lusió", juntes. I si hagués estat possible, en lloc d'escoltar aquest discurs ara seríeu totes presenciant una *flashmob* col·lectiva; però hi ha moments per a tot.

Només em queda dir que espero que seguim amb aquesta brillantor als ulls i que aquest títol sigui només el començament de grans aventures; que quan ens preguntin, puguem dir amb orgull: jo? Jo sóc humanista.

